

3. søndag i advent – 2. tekstrække

Nygårdskirken 17. december 2023, kl.14

Tekst: Lk 1, 67-80

Salmer: 87, v.1-3; 74; 85; 89; 98; 86, v.5; 106

Kristus – vær lys i vores mørke! Amen.

Johannes' mor var seks måneder henne i sin graviditet med ham, da hendes niece Maria kom på besøg; *hun* var *også* blevet gravid! Og Johannes-fosteret sprang højt af glæde inde i livmoderen over at møde sin kommende grandfætter Jesus! Eller rettere: Johannes-fosteret bøjede sig dybt i respekt for Guds søn! Ja, den glade forventning om, at Guds søns ville komme til Jorden, fik Johannes ind allerede *før* modermælken: En dag skulle Guds kongesøn regere verden – og gøre menneskets stort igen! Og Johannes' *far* Zakarias forudså, at hans egen søn havde en rolle at spille i alt det nye: Johannes skulle bane vejen for kongesønnen og hans paradisiske rige! Og det var tæt på nu! Og det ville blive som en lysende solopgang over Jorden med nyt håb til alle bange, sørgende og forpinte! Johannes skulle være som en nattevagt og holde stand i mørket,

3. søndag i advent – 2. tekstrække

indtil han kunne råbe med jubel: *Kom og se! Lyset bryder frem!* Johannes blev en stærk natur: I ensomhed i ørkenen mediterede han over Guds vrede over den gamle verden og menneskers fejlslagne liv – og holdt sine brandtaler! Og folk opsøgte ham og blev opildnet af hans svidende fordømmelse og buldrende trusler på Guds vegne: De var klar til at lægge deres liv radikalt om, når først Johannes havde døbt dem i Jordan-floden og druknet al fortidens skam og snavs, så de rene og uplettede kunne tage det nye fra Gud til sig. Johannes forventede så, at når Guds kongesøn kom var det som en hård dommer – som en lutrende ild, der ville *svide* de sidste rester af skidt *helt* væk! Sådan blev det bare ikke: Jesus var anderledes – han var slet ikke til afrensning og udrensning! Han fastede ikke; han *festede* med *alle* slags folk, også udstødte og belastede, han *så* deres menneskeværd uden at kræve at de skulle blive pletfrie. Der var ikke meget kongesøn over Jesus! Men det var ikke pragt og luksusvaner og traditionel magtudøvelse, Johannes savnede hos ham: Alt det havde jo netop ført verden i fordærv! Nej, Johannes savnede domsautoritet og moralsk konsekvens: Jesus var jo så *menneskelig!*

3. søndag i advent – 2. tekstrække

Sårbar, blød, inkluderende, lidende og medlidende!
Var han virkelig Guds søn? Ja! Gud sendte sin søn
som *menneske*: For at lære os at være menneskelige!
For det glemmer vi så let, når vi vil forbruge og
fordømme. Jesus viser os Gud med et menneskeligt
ansigt! Gennem Jesus ser Gud mildt på os – tilgiver
og rejser os op! Som solopgangen bryder mørkets
magt, så vi kan se os selv og hinanden som
mennesker, som medmennesker. Jesu milde lys
afslører det, der gør os til umennesker, og viser i
stedet vej til fred og forsoning – det tænder håb midt i
krigens og dødens mørke! For håbet – det tændes *ikke*
af ham med de skrappe midler og krav om at alle
pletter vaskes af vores hænder. Nej, håbet kommer
med ham, der viser os at også plettede hænder kan
rækkes ud og nå hinanden i mørket. Håbet tændes af
ham, der rækker os sine egne blodplettede hænder
tværs gennem dødens mørke og siger: *Se, lyset er
brudt frem også frem for dig!* Glædelig advent!

*Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som
det var i begyndelsen, således også nu og i al evighed.
Amen.*